

# Libris .RO

James Dashner

## Controlul gândurilor

---

Traducere din engleză de  
Mihaela Doagă

## Capitolul 1

### Un străin în propria casă

---

#### 1

Michael nu mai era el însuși.

Era întins în patul unui necunoscut, uitându-se țintă la un tavan pe care-l văzuse pentru prima dată doar cu o zi în urmă. Se simțise dezorientat toată noaptea și-i fusese greață, astfel că avusese parte de un somn agitat, în re-prize, bântuit de coșmaruri. Viața îi fusese dată peste cap; simțea că-și pierde mințile. Tot ceea ce-l înconjura — camera necunoscută, patul străin — îi amintea implacabil de această nouă viață înfricoșătoare. Era copleșit de frică.

Și mai era și familia lui. Ce se întâmplase cu familia lui? De fiecare dată când și-i închipuia, se simțea și mai lipsit de puteri.

Fereastra cu storiurile trase scânteia straniu în primele sclipiri ale zorilor — o lumină palidă, mohorâtă. Sicriul străjuia tăcut și întunecat lângă pat, având un aer la fel de sumbru ca un coșciug scos din groapă. Aproape că și-l imagina: lemnul putred și crăpat pe alocuri, oseminte revărsându-se din el. Nu mai știa cum să se uite la obiectele din jurul lui. La obiecte reale. Nici măcar nu mai

înțelegea cuvântul „real”. Era ca și cum îi trăsesese cineva de sub picioare tot ce știa despre lume, ca pe un preș.

Creierul lui nu reușea să cuprindă totul.

*Creierul... lui.*

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs, dar râsul nici măcar nu-i ajunsese pe buze.

Michael *căpătase* un creier fizic, concret, cu doar douăsprezece ore în urmă. Nu trecuse nici măcar o zi, își dădu seama brusc, și golul pe care-l simțea în stomac se făcu mai mare.

Oare era cu puțință ca totul să fie adevărat? Chiar era cu puțință?

Tot ce știa el se datora inteligenței artificiale. Unor date și amintiri fabricate. Unor tehnologii de programare. Trăia o viață creată de altcineva. Ar fi putut s-o țină tot așa, fiecare descriere fiind cumva și mai rea decât cea de dinainte. Nu era nimic *adevărat* la el și totuși, iată-l, purtat prin VirtNet și prin programul Doctrina Mortală și transformat acum într-o ființă umană în carne și oase. Un organism viu, care respira. O viață furată. Ca să poată deveni ceva ce nici măcar nu înțelegea. Concepția lui asupra lumii fusese spulberată. Complet.

Mai ales pentru că nu era sigur dacă să creadă sau nu toată povestea. După câte știa el, putea la fel de bine să fie într-un alt program, la un alt nivel din *Trup și Suflet: În Adâncuri*. Cum putea să mai aibă încredere vreodată că poate deosebi ce e adevărat și ce nu e? Incertitudinea avea să-l scoată din minți.

Se răsuci în pat și țipă cu fața în pernă. Îl durea capul — capul furat, necunoscut — de la sumedenia de gânduri care-i zvâcneau în tâmpile, întrecându-se să-i atragă atenția. Întrecându-se să fie procesate și înțelese.

Si senzația de durere aici nu se deosebea cu nimic de durerea pe care o simțise ca Tangent. Ceea ce nu făcea decât să-l zăpăcească și mai tare. Nu putea să accepte că până aseară fusese doar un program, un șir dintr-un limbaj. Aduna lucrurile și-i dădea cu virgulă. Imaginea asta chiar îl făcu să râdă și durerea de cap se înteti, răs-pândindu-i-se în tot corpul, coborându-i pe gât și um-plându-i coșul pieptului.

Țipă din nou, ceea ce nu-l ajută prea mult, apoi se sili să se dea jos din pat, ridicându-se în capul oaselor. Atinse cu tălpile podeaua rece de lemn, care-i reaminti că acum se afla într-o lume necunoscută. În apartamentul pe care-l cunoscuse dintotdeauna, care părea mai primi-tor, mai cald, sigur, pășea pe covoare moi. Suprafețele nu erau dure și reci. Își dorea să stea de vorbă cu Helga, dădaca lui. Voia la părinții lui.

Și gândurile astea aproape că-i puneau capac. Încer-case să le ignore, să le înece în vârtejul miilor de gânduri care-i dădeau târcoale, dar nu se dădeau duse. Ieșeau în față și cereau să fie băgate în seamă.

Helga. Părinții lui.

Dacă era adevărat ce-i spusese Kaine, atunci erau niște plăsmuiri la fel de artificiale ca unghiile virtuale ale lui Michael. Până și amintirile lui. N-avea să știe ni-ciodată care dintre ele făceau parte din profilul lui de inteligență artificială și pe care le trăise efectiv în cadrul jocului, în *Trup și Suflet: În Adâncuri*. Nici măcar nu știa de cât timp exista — care era vârsta lui reală. Putea să aibă două luni, sau trei ani, sau o sută.

Și-i imaginea pe părinții lui și pe Helga ca fiind fabri-cați, duși pe veci sau morți, sau poate inexistenți. Pur și simplu n-avea nicio noimă.

Durerea care i se furișase în piept îi cuprinse inima și se simți copleșit de jale. Se lăsă să cadă la loc în pat și se răsuci pe o parte, ascunzându-și fața în pernă. Pentru prima dată în viață, Michael plânse ca o ființă umană în carne și oase. Dar lacrimile nu i se părură cu nimic diferite de cele pe care le vărsase în alte dăți.

## 2

Depăși momentul mai repede decât se așteptase. Chiar când credea că deznădejdea o să-l înghită cu totul, sentimentul se estompă, lăsându-l să-și tragă puțin sufletul. Poate că era datorită lacrimilor. Pe vremea când era Tangent, nu plângea prea des. Probabil că nu mai plânse din copilărie. Pur și simplu nu era genul care să plângă, asta-și spunea întotdeauna. Și acum regreta lucrul ăsta, pentru că era limpede că plânsul părea să-ți aline durerea.

Mai făcu o încercare să se scoale din pat și de data asta reuși. Simțind podeaua tare și rece sub tălpi, ținându-și emoțiile în frâu. Era momentul să facă ce nu se simțise în stare să facă în ajun: să-și dea seama cine naiba devenise. Cum nimeni nu dăduse fuga când începuse să țipe, știa că era singur, probabil.

Dădu roată apartamentului, aprinzând luminile și ridicând storurile, ca să lase să intre lumina zorilor. Voia să vadă în cele mai mici detalii acest loc straniu care-i devenise cămin și să decidă dacă putea și dacă trebuia să rămână aici.

Orașul care se vedea afară nu era cel pe care-l privise odinioară din fostul lui apartament. Dar măcar era un oraș, un spațiu familiar care-i aduse un strop de alinare.

Clădiri înalte, înghesuite unele în altele, mașini care-și croiau drum pe străzi în zig-zag, smogul omniprezent care-ți încetoșa privirea. Vedea de sus oameni care mergeau zoriți de colo-colo, fiecare cu treburile lui. Niciun nor pe cerul de un albastru spălăcit, care îndemna la melancolie.

Începu căutarea.

Nimic ieșit din comun în dormitoare. Haine, mobilă, fotografii care se derulau pe WallScreen. O vreme, Michael rămase uitându-se la ecranul uriaș din dormitorul mare, urmărind diversele fotografii de familie — mama, tata, fiul și fiica — proiectate pe rând acolo. Își amintea vag cum arăta el acum și era nespus de straniu să-l vadă pe băiatul ăla în atât de multe situații care n-aveau absolut nicio semnificație pentru Michael: un portret de familie, având în fundal un pârau mărginit de stejari uriași și cerul însorit. Copiii erau încă mici, băiatul stătea în brațele tatălui. Un alt portret, mult mai recent, făcut într-un atelier foto, pe un fundal gri marmorat. Michael își studiase îndelung noul lui chip în oglindă și era ciudat să vadă același chip privindu-l de pe perete.

Erau și alte imagini, mai relaxate. Băiatul la un meci de baseball, pregătindu-se să lovească mingea. Fata jucându-se cu niște cuburi argintii pe podea, zâmbindu-i persoanei care făcea poza. Toată familia la picnic. Într-o piscină. La restaurant. Jucând tot felul de jocuri.

Într-un final, Michael își feri privirea. Era dureros să vadă o asemenea familie fericită, când era posibil ca el să fi pierdut pe veci așa ceva. Intră posomorât în camera alăturată, care era în mod evident camera fetei. Pe ecranul de-aici nu era nici măcar o fotografie de familie, doar

poze cu vedetele și formațiile ei preferate — Michael le știa pe toate din *Trup și Suflet*. Pe noptiera de lângă patul ei roz era o fotografie palpabilă, pe hârtie, într-o ramă de modă veche. Fata cu fratele ei — adică el —, rânjind amândoi ca niște tonți. Fata părea să fie cu vreo doi ani mai mare decât băiatul.

Michael se simțea și mai rău din cauza fotografiilor, așa că începu să scotocească prin sertare, căutând orice indiciu legat de cine erau oamenii ăștia. Nu găsi prea multe, dar reuși să descopere că numele lor de familie era Porter și că pe fată o chema Emileah — ciudat mod de a-i scrie numele.

Apoi își făcu în sfârșit curaj să se întoarcă în camera băiatului. În camera *lui*. Cu cearșafurile boțite, Sicriul și podeaua tare și rece. Și-apoi văzu lucrul pe care-l căutase și de care se temuse deopotrivă: numele băiatului. Băiatul a cărui viață o furase. Era scris pe o felicitare așezată pe comodă.

Jackson.

Jackson Porter.

Felicitarea propriu-zisă era plină de inimioare roșii, desenate de mână, o chestie retro. Ceva drăguț. Înăuntru era un mesaj de la o fată pe nume Gabriela, care-și declara dragostea eternă pentru Jackson, amenințându-l c-o să-l lase fără bijuterii dacă-i permite altcuiva să citească felicitarea. Cu o fețișoară zâmbitoare după, desigur. Hârtia era un pic deformată jos de tot, ca și cum i-ar fi picurat o lacrimă acolo, imediat după ce pomenise ceva de o aniversare. Michael aruncă felicitarea din mână, simțindu-se vinovat, ca și cum trăsesse cu ochiul într-o cameră unde n-avea voie să intre.

Jackson Porter.

Michael nu se putu abține. Se întoarse în dormitorul mare și se uită din nou la ecran. Doar că acum avea o cu totul altă senzație. Cumva, faptul că știa cum îl cheamă pe băiat schimba totul. Asta îl făcu să nu se mai gândească la sine pentru un răstimp. Văzu chipul și trupul care erau ale lui acum, în toiul celor mai felurite activități — alerga, râdea, o stropea pe sora lui cu un furtun, mânca. Părea un tip fericit.

Și-acum dispăruse fără urmă.

Viața îi fusese răpită. Fusese smuls de lângă familie și de lângă prietenă.

O viață a căreia îi era asociat un nume.

Jackson Porter. În mod surprinzător, Michael simțea nu atât vinovăție, cât tristețe. La urma urmelor, nu fusese alegerea *lui*, nu provocase *el* asta. Dar chiar și-așa, îl copleși un val de deznădejde care nu se compara cu niciun alt sentiment de până atunci.

Își luă ochii de la ecran și continuă să caute prin apartament.

### 3

Michael răscoli, rând pe rând, fiecare sertar până când decise că nu prea mai avea ce găsi. Poate că răspunsurile de care avea nevoie nu puteau fi găsite în apartament. Era momentul să facă ceva care ar fi trebuit să fie primul lucru de pe listă, dar care era ultima chestie pe care își dorea s-o facă.

Trebuia să intre din nou pe net.

Imediat după ce se trezise în acest nou trup, în ajun, își verificase mesajele — dar doar din cauză că primise indicații de la Kaine s-o facă. Se conectase pe un ecran

aproape gol, unde nu văzuse decât acel mesaj de rău augur, care-i dăduse viața peste cap, de la Kaine în persoană, care-i dezvăluise cele petrecute. Însă Michael bănuia că operațiunea lui Kaine de deturnare a prezenței online a lui Jackson Porter pentru scopurile lui fusese doar temporară și că între timp lucrurile reveniseră la normal. Nu trebuia decât să apese pe cască, și probabil c-ar fi putut să afle mai mult decât și-ar fi dorit să știe vreodată despre puști.

Dintr-un motiv obscur i se părea aiurea treaba asta, ceea ce n-avea prea multă noimă. Michael își petrecuse o bună parte din viață spărgând codurile din VirtNet fără să simtă niciun strop de vinovăție. Dar acum era altfel. Nu era nevoie să spargă sau să rescrie vreun cod. Era de ajuns să dea click sau să tasteze pe un ecran. Furase viața cuiva și, cumva, să-i fure și viața virtuală părea prea mult.

Michael cântări lucrurile și își dădu seama că n-avea de ales. Poate că Jackson Porter — esența personalității lui — pierise pe veci. Dacă voia să meargă înainte, Michael trebuia să se resemneze cu gândul ăsta. Și, dacă Jackson nu pierise pe veci, dacă mai exista vreo posibilitate de a-i reuni sufletul și trupul, Michael n-avea cum s-o descopere dacă nu revenea în arenă.

Găsi un scaun — un scaun obișnuit, plicticos, nu jilțul fabulos, pufos ca un norișor, pe care-l avusese odinioară, în viața lui de dinainte — și se așeză în dreptul unei ferestre, trăgând jaluzelele ca să nu-i bată prea tare lumina în ochi. Aruncă o ultimă privire, printre storuri, spre orașul cuprins de agitația vieții de zi cu zi. Pe undeva îi invidia pe oamenii ăștia, care habar n-aveau că un program de calculator care o luase razna era în stare să le fure trupurile. Sau că era ceva în neregulă cu lumea.

Michael închise ochii și trase aer în piept, apoi îi deschise. Ridică mâna și apăsă casca. Un firicel de lumină țâșni din ea și închipui un ecran mare de proiecție, plutind la aproape un metru în fața lui.

Era exact așa cum bănuise. Viața personală a lui Jackson Porter în mediul online revenise la normal după ce fusese deturnată de Kaine și ecranul luminos era plin de o sumedenie de iconițe — de toate, de la locșoare de socializare la jocuri și la materiale pentru școală. Michael era ușurat, dar șovăi. Habar n-avea ce să facă. Oare să se dea drept Jackson? Să fugă în lume și să încerce să se ascundă de Kaine? Să caute pe cineva de la VNS, VirtNet Security? Nici nu știa de unde să înceapă. Dar, orice ar fi hotărât, urma să aibă nevoie de informații. De o grămadă de informații. Și, pe cât se putea, trebuia să-și facă plinul de informații până să se întoarcă restul lumii acasă.

Și asta îl readucea la lista de întrebări: Unde erau părinții lui Jackson? Unde era sora lui? Michael simți o strângere de inimă la gândul că, într-un fel sau altul, Kaine scăpase de ei, întocmai cum jurase că le făcuse părinților lui Michael.

După ce parcurse rapid câteva rețele de socializare fără vreun rezultat, descoperi o pagină personală de chat și trecu în revistă mesajele. Erau mai multe de la prietena băiatului, de la Gabriela; trei primite chiar în această dimineață. Cu inima îndoită, Michael îl deschise pe ultimul.

Jax,

Ăă, ai alunecat la duș și te-ai lovit la cap? Acum zaci într-o baltă cu spumă și faci bale la gură?

Respect pentru Designul, ai fi adorabil chiar și-atunci. Mi-e dor de tine. Grăbește-te, bine? Sunt la a doua ceașcă de cafea deja, și la masa de alături e un măgar care se tot bagă în seamă. Vinde acțiuni, sau companii, sau organe prelevate de la morți, ceva de genul. Te rog, vino să mă salvezi. S-ar putea să te alegi și cu un sărut cu aromă de cafea.

Grăbește-te!

Gabriela

Îi atașase și-o poză, o imagine neclară cu cineva care, presupuse Michael, era Gabriela — un ten smeard, părul negru, frumușică — bosumflându-se și urmărind cu degetul o lacrimă imaginară pe obraz. Cu ochii căprui lăsați în jos, prefăcându-se abătută. Cu o strângere de inimă, Michael închise mesajul și continuă să parcurgă mesajele din casuță.

## 4

N-avu prea mult de căutat.

I se lămuriră mai multe lucruri când descoperi un mesaj de la tatăl lui Jackson, trimis chiar în dimineața aceea:

Jax,

Sper că totul e în regulă, amice. Sunt sigur că te-ai trezit și te-ai pus pe treabă, deja. Este? ESTE? ☺

Noi am ajuns cu bine. Puerto Rico e superb. Pentru a 'jdemia oară, ne pare rău că n-ai putut

să vii și tu. Dar știu că se întâmplă chestii majore săptămâna asta, așa c-o să fim cu gândul la tine.

Ține-ne la curent și ai grijă când intri pe conturile noastre. Vezi să ne protejezi codurile! (Asta e de la maică-ta.)

Ne vedem săptămâna viitoare. Gabby e în continuare la tatăl ei? Salut-o din partea noastră. Deja ne e dor de tine.

Tata

Așadar, în mod sigur Jackson Porter fusese teafăr și nevătămat când familia plecase în vacanță. Asta însemna că viața lui nu atârna deja de un firicel, nu era în moarte cerebrală, ca atâția alți risipiți prin lume. Oare acelea fuseseră un soi de experimente? se întrebă Michael. Oare Kaine perfecționase, de fapt, procesul de implementare a Doctrinei Mortale înainte de a-l aplica asupra lui Michael? Sau Michael era primul la care funcționase? Ambele variante erau la fel de sinistre. Dacă părea că atacurile se opriseră, nimeni n-avea să-și mai facă griji în privința VirtNetului. Kaine putea să acționeze netulburat și să dezlănțuie o armată de Tangenți asupra lumii întregi, fără vreun avertisment.

Dar Michael avea o problemă mai presantă — ce să facă în legătură cu Jackson Porter. Acum că citise acel mesaj, era convins de un lucru: era imposibil să se dea drept altcineva. Ideea c-ar putea să adopte identitatea acestui necunoscut față de prietenii și familia acestuia i se părea ridicolă acum, mai ales dacă își făcea apariția Gabriela și începea să-i murmure șoapte drăgăstoase la ureche.

Așadar, ce putea face?